

TOXIC



Alan Lezan
Novella

PROLOG – Kurduğumuz Şehir

Bir zamanlar bir şehir kurduk.

Betondan değil, düşüncelerden. Nefes alan, kendi kendine yeten, temiz, düzenli, sakin bir şehir — bizi her gün yutan Berlin’in tam karşıtı bir tasarı.

Gençtik. Aslında kendimizi çizdiğimizi anlayamayacak kadar genç: Berraklığa duyduğumuz özlemi, kaostan korkumuzu, sürekli yanmayan bir yaşama dair umudumuzu.

Leon ateşti. Lukas huzur. Ben ise aradaki boşluk.

Ve planların, gecelerin, sohbetlerin arasında bir yerde, tasarımıımızdan daha büyük bir şey doğdu: Yalnızca bize ait olan küçük bir dünya.

2

Bazen düşünüyorum da, belki de bu şehri gerçek hayatta hiçbir şeyi tutamayacağımızı sezdiğimiz için kurduk.

1 – Karşılaşma

TU Berlin’in mimarlık binasındaki koridorların kokusunu hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Soğuk beton, yazıcı sıcaklığı, kahve ve atölyelerde öylece duran, hiç tamamlanmamış eski maketlerin tozu karışmıştı birbirine. Kendi kendime çizdiğim bu geleceğe, bu şehre, bu eğitime gerçekten layık olup olmadığımı sorguladığım günlerden biriydi.

Yeniydim. Berlin’de yeni, üniversitede yeni; daha önce bildiğim her şeyden daha büyük olan bir yaşamın içinde yeni. Utangaç değildim ama temkinliydim. İnsanlara yaklaşımadan önce

onları gözlemlerdim. Konuşmadan önce dinlerdim. Belki de o sabah Leon ve Lukas’a doğru yürümeden önce bu kadar uzun süre tereddüt etmemin sebebi buydu.

Üçüncü kattaki pencerenin yanında, iç bahçeye bakan tarafta duruyorlardı. Leon, içeride sigara içmek yasak olmasına rağmen parmaklarının arasında bir sigarayla duvara rahatça yaslanmıştı. Yine de içiyordu işte. Nispetten değil; kabul etmediği kurallara karşı doğal bir umursamazlıktan. Lukas ise hemen yanında duruyordu; sırt çantası tek omzunda, elleri ceplerinde, yüzünde sakın bir gülümseme... Kendini kimseye kanıtlamaya ihtiyacı olmayan biri gibi duruyordu.

Tasarım modülünde grup kurulabileceğini duymuştum. Kimseyi tanımadığımı biliyordum. Yalnız çalışmak istemediğimi biliyordum. Ve bir karar vermem gerektiğini biliyordum.

3

Bu yüzden yanlarına gittim.

„Selam,“ dedim; sesim hissettiğimden daha kararlı çıkmıştı. Leon başını bana doğru çevirdi, beni şöyle bir süzdü, sonra gülümsedi. Hem samimi hem de meydan okuyan bir gülümsemeydi bu. Sanki gerçek olup olmadığımı test eder gibi.

„Selam,“ dedi Lukas. „Yeni misin?“

Başımı salladım. „Evet. Ben Alan.“

„Leon,“ dedi Leon ve elini uzattı. Eli sıcak, güçlü ve hafifçe titrekti. O zamanlar nedenini bilmiyordum.

„Lukas,“ dedi Lukas ve hemen güven veren bir sakinlikle elimi sıkı.

Boğazımı temizledim. „Şey diye soracaktım... Bir grubunuz var mı? Ve acaba... yani... ben de katılabilir miyim?“

Leon sırtıttı. „Tabii. Neden olmasın? Bizim kadar tembel olmayan birine ihtiyacımız var zaten.“

Lukas gülerek itiraz etti. „Tembel değiliz. Sadece... verimliyiz.“

Rahatlayarak ben de güldüm. Samimi, içten gelen bir gülüştü. İkisi arasındaki o özel dinamiği hemen hissetmiştim. Leon fırınaydı, Lukas ise sığınak. Ben... ben ne olduğumu bilmiyordum. Ama aralarına ait olmak istediğimi biliyordum.

Atölyelerden birine geçip eski taslaklarla dolu bir masaya oturduk. Pencereler büyüktü; içeriye eğik giren ışıktaki toz taneleri dans ediyordu. Çalışma ve fikir kokan, güzel bir odaydı.

4

„Evet,“ dedi Leon parmağıyla masaya vurarak. „Geleceğin ekolojik şehri. Fikir yarışması. Öğrenciler ve genç mimarlar. Kulağa stresli geliyor.“

„Kulağa eğlenceli geliyor,“ dedi Lukas.

Başımı salladım. „Kulağa bir fırsat gibi geliyor.“

Leon bana baktı, bir an için bakışları derinleşti. „Gerçekten böyle düşünüyorsun, değil mi?“

„Evet,“ dedim. „İyi bir şey yapmak istiyorum.“

Yine gülümsedi ama bu sefer farklıydı. Daha sıcak. Daha samimi.

„O zaman yapalım,“ dedi. „Biz üçümüz. Bir şehir. Bir dönem.“

Saatlerce konuştuk. Şehirler, sistemler, enerji ve insanlar üzerine... Aynı anda hem sevdiğimiz hem nefret ettiğimiz Berlin üzerine... Kendimizin bile kim olduğunu henüz zor bildiğimiz hâlde şekillendirmek istediğimiz gelecek üzerine...

„Bu iş iyi olacak. Gerçekten çok iyi olacak,“ diye düşündüğüm o anı hatırlıyorum.

O an, hayatımı değiştirecek iki insanla tanıştığımdan habersizdim. Biri bana bir insanın ne kadar derine düşebileceğini öğretecekti ileride. Diğeri ise her şeye rağmen yola nasıl devam edileceğini gösterecekti.

Ama o gün sadece bir şehir inşa etmek isteyen üç mimarlık öğrencisiydik.

5

Ve ben mutluydum.

2 – NON-TOX

Leon beni arayıp bir şeyler içmeye gidip gitmek istemediğimi sorduğunda neden „Evet“ dediğimi tam olarak bilmiyorum. Belki meraklı. Belki onu daha yakından tanıma isteğiydi. Belki de sadece atölyedeki kağıt ve kahve kokan günlerden farklı bir geceye duyduğum özlem.

Yola çıktığımda gece yarısına az kalmıştı. Berlin sıcaktı; sokaklar sanki kendi kalpleri varmışçasına canlıydı. U-Bahn’dan inip kalan birkaç yüz metreyi yürüyerek geçtim. NON-TOX bir ara sokaktaydı; gösterişsiz, neredeyse gizlenmiş gibiydi... Sanki kulüp sadece onu gerçekten arayanları içeri almak istiyormuş gibi.

Vardığımda Leon çoktan kapının önündeydi. Duvara yaslanmış, elleri ceplerinde, bakışları buğuluydu. Ayık olmadığını hemen anladım. Yakınından bile geçmiyordu.

„Alan!“, diye bağırdı ve beni yıllardır görmüyormuş gibi üzerine yürüdü. Bana sıkıca sarıldı, gereğinden fazla sıkı... Kokusunda alkolün, terin ve o zamanlar adını koyamadığım başka bir şeyin tatlımsı kokusunu aldım.

„Geç kaldın,“ dedi ve güldü. Gülüşü yüksek, tiz ve biraz fazla uzundu.

„Saat tam on iki,“ dedim.

„Benim için geç bir saat,“ diye yanıtlayıp göz kırptı.

6

İçeri girdik. Bouncer yüzümüze bile bakmadan başıyla geç işareti yaptı. İçerisi karanlıktı; sadece lazer ışıkları mekânı bir bıçak gibi kesiyordu. Müzik, insanın doğrudan göğsüne vuruyormuş gibi hissettiren derin, titreşimli bir minimal Techno ritmiydi.

Leon, müzik onu taşıyan bir akımdı sanki, anında ritme kapıldı. Ben bir an durup etrafıma bakındım; insanların böyle yerlerde ne aradığını anlamaya çalıştım. Belki kendilerini arıyorlardı. Belki birini arıyorlardı. Belki de sadece gürültünün içinde bir huzur arıyorlardı.

Leon geri geldi ve elime bir şey tutuşturdu. Küçük bir poşet. Ona baktım.

„Hayır,“ dedim hemen ve geri verdim.

Güldü. „Müslüman mısın?“

„Hayır,“ diye yanıtladım sakince. „Sadece hiçbir şey kullanmıyorum. Alkol bile.“

Bana sanki bir uzaylı olduğumu söylemişim gibi dik dik baktı. Sonra yine güldü ama bu seferki neşeden değil, şaşkınlıktan gelen bir gülüştü.

„Vay canvına,“ dedi. „Sen gerçekten... farklısın.“

„Ben doğanın bir çocuğuyum,“ dedim. „Berrak kalmak istiyorum. Burada olduğum sürece.“

Beni anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça başını salladı. Anladığını sanmıyorum. Ama kabul etti.

7

Bütün gece kaldık. Müzik gittikçe yükseldi, insanlar bulanıklaştı, hava ağırlaştı. Leon dans etti, konuştu, güldü, kayboldu, yeniden ortaya çıktı. Ben sık sık kenarda durup onu gözlemledim, diğerlerini gözlemledim, kendimi gözlemledim.

Sabaha karşı, güneşin ilk ışıkları pencerelerin aralıklarından sızarken Leon ile iletişim kurmak neredeyse imkânsızlaşmıştı. Gözbebekleri büyümüş, hareketleri kontrolsüzleşmiş, sesi kırılğanlaşmıştı.

„Gidelim,“ dedim.

Başını salladı. Kulüpten çıktık. Dışarıda Berlin aniden sessizleşmişti; sanki şehrin kendisi akşamdan kalmaydı.

„Gel,“ dedi Leon. „Bize gidelim.“

3 – Friedrichshain, Kahve ve Çakırkeyiflik

O sabah NON-TOX’tan dışarı bocalayarak çıktığımızda Berlin artık bambaşka bir yerdi. Gece bizi yutmuştu ama gündüz bizi tekrar dışarı tükürüyordu — yorgun, boş ve öfori ile tükenmişlik arasında bir yerde duran o hisle. Sokaklar, sanki kendi başları ağrıyormuşçasına sessizdi. Güneş alçaktaydı; Friedrichshain’daki eski binaların cephelerini eski fotoğraflar gibi gösteren soluk bir ışık vuruyordu.

Leon, elleri ceplerinde, hafifçe yalpalayarak önümde yürüyordu. Aynı anda hem uyanık hem de tamamen kendinden geçmiş gibi duruyordu. Böyle bir geceden sonra nasıl hâlâ ayakta kalabildiğini anlayamıyordum. Belki de kalamıyordu. Belki de sadece öyle yapıyormuş gibi görünüyordu.

„Gel,“ dedi yüksek pencereci gri bir binayı işaret ederek. „Burada oturuyorum.“

8

İçeri girdik. Merdiven boşluğu soğuk duman ve nemli beton kokuyordu. Basamaklar ayaklarımızın altında gıcırıyordu. Leon dairesinin kapısını açtı ve içeri girdim.

Büyük bir odaydı ama dar hissettiriyordu. Mobilyalar yüzünden değil — ki neredeyse hiç yoktu — etrafa saçılmış şeyler yüzünden: Kitap yığınları, gevşek kâğıtlar, boş şişeler, izmaritler, haftalardır dolap yüzü görmemiş gibi duran birkaç parça kıyafet... Masanın üzerinde bir bilgisayar, yanında taşan bir kül tablası duruyordu. Hava, çok fazla şey yaşamışçasına ağırdu.

„Otur,“ dedi Leon ve mutfığa geçti. Çökmüş, toz ve eski deri karışımı kokan kanepeye oturdum. Etrafıma bakındım. Burası

bir daire değil, bir durumdu. Hayatının bir aynası... Aynı anda hem yaşıyan hem ölen bir mekân.

Leon elinde iki fincan kahveyle geri geldi. Masaya bırakıp yanına çöktü.

„Bu kulübü seviyorum,“ dedi gözlerini ovuşturarak. „Orada... orada hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbir şeyin.“

Anlamadığım hâlde başımı salladım. Benim için her şeyin bir önemi vardı. Benim için her şey berrak, her şey bilincinde ve her şey gerçektir. Canlı hissetmek için uyuşturucuya ihtiyacım yoktu. Ben sadece dünyaya, olduğı hâliyle muhtaçtım.

„Sen gerçekten farklısın,“ dedi Leon aniden bana bakarak. Bakışları geceye göre daha berraktı ama yine de uykusuzluğun çok daha derinlerine inen bir yorgunlukla doluydu. „Sen... temizsin.“

9

Bunun bir övgü mü yoksa bir suçlama mı olduğunu bilemedim. Belki de ikisi birden.

„Böyle seviyorum,“ dedim. „Uyanık kalmak istiyorum. Her şeyi hissetmek istiyorum.“

Leon sessizce güldü. „Ben hiçbir şey hissetmek istemiyorum.“

Bu cümle, odaya bir taş gibi düştü. Ağır. Dürüst. Kaçınılmaz.

Mimarlık üzerine konuştuk. Fikirler üzerine... Kurmak istediğimiz şehir üzerine... Leon aniden odaklanmıştı, neredeyse tutkuluydu. Enerji akışlarından, adaptif binalardan, kendi kendini düzenleyen sistemlerden bahsetti. Dâhiyane konuşuyordu. Tanıştığım en zeki insanlardan biriydi.

Ve aynı zamanda en harap olanlardan biri.

Konuşmasını, ellerinin hareketini, gözlerinin ışıldamasını izledim. Bir insanın içinde aynı anda nasıl bu kadar çok ışık ve bu kadar çok karanlık taşıyabildiğini merak ettim.

Öğleden sonraya doğru uykum geldi. Gece kemiklerime işlemişti. Ayağa kalktım.

„Eve gidiyorum,“ dedim.

Leon neden gitmek istediğimi anlamıyormuş gibi baktı. „Biraz daha kalsana.“

„Yorgunum,“ dedim. „Ve Charlottenburg uzak.“

Yüzünü buruşturdu. „Charlottenburg... burjuva işi.“

Gülümsedim. „Belki. Ama sakın.“

Yavaşça başını salladı ama anlamadığını biliyordum. Onun için sakinlik yabancı bir şeydi. Tutamadığı bir şey... Onu korkutan bir şey.

Vedalaşıp çıktım. Merdivenler adımlarımın altında gıcırdadı. Dışarıda güneş daha da yükselmişti ama hâlâ yorgun görünüyordu. U-Bahn’a yürüyüp bindim, pencere kenarına oturdum.

Şehir yanımdan akıp gitti. Leon’u düşündüm. Enerjisini... Karanlığını... Açık bir yara gibi duran dairesini...

O sabahın, gelecek her şeyin bir önizlemesi olduğunu o zamanlar bilmiyordum. Kurtaramayacağım bir dost edindiğimi

bilmiyordum. Friedrichshain'ın bir gün benim için keder kokacağını bilmiyordum.

Tek bildiğim, yorgun olduğumdu. Ve Leon'un — kimsenin hayatı kalamayacağı bir şekilde — uyanık kaldığıydı.

4 – Lukas, Ot ve Geleceğin Şehri

NON-TOX'taki gecenin ardından geçen günler daha sakindi. Zihnimi toparlamak, Leon'un bıraktığı izlenimleri sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Hayatımdan kasırğa gibi geçen bir adamdı o — gürültülü, kaotik, büyüleyici. Ben ise kasırgaların sürüklediği değil, onları kenardan gözlemleyen biriydim.

Üç gün sonra tekrar buluştuğumuzda Lukas da yanıımızdaydı. Tasarımıımız üzerinde çalışmaya devam etmek için sözleşmiş-tik. Atölyeye biraz erken gelip o büyük masaya oturdum ve şu ana kadarki taslaklarımızı karıştırdım. İnşa ettiğimiz şehir yavaş yavaş şekil almaya başlıyordu. Berrak, mantıklı, inceliikle düşünölmüş bir şehirdi bu — Berlin'e antitez, Leon'a antitez bir tasarım...

11

İlk gelen Lukas oldu. Her zamanki gibi sırt çantası tek omzuna gevşekçe asılıydı; beni görünce gülümsedi.

„Selam Alan,“ deyip yanııma oturdu. Taze hava ve hafifçe ot kokuyordu — rahatsız edici değil, tıpkı sakın mizacı gibi ona ait minik bir esinti kadar.

„Her şey yolunda mı?,“ diye sordu.

Başımı salladım. „Evet. Sadece yorgundum.“

Sessizce güldü. „Leon seni peşinden sürükledi, değil mi?“

„Öyle de denenebilir.“

Lukas cebinden küçük, düzgünce sarılmış bir joint çıkardı, yaktı ve bir nefes çekti. Bunu provokatif olmayan bir doğallıkla yapıyordu. Bu sadece onun günlük rutininin bir parçasıydı.

„Hiçbir şey kullanmamamı takdir ediyorum,“ dedi dumanı yana doğru üflerken. „Bu devirde nadir bir şey.“

Omuz silktim. „İhtiyacım yok.“

„Benim de yok,“ dedi. „Ama hoşuma gidiyor. Birazcık. Fazla değil.“

Bir nefes daha çekip sarma sigarasını söndürdü. „Bazen tekila 12 içerim. Ama onun dışında... hiçbir şey.“

Lukas'ı seviyordum. Gürültü patırtı yapmadan dürüst olan biriydi. Umursamaz görünmeden rahattı. Leon'un tam zıddıydı — ve aynı zamanda onun en yakın dostuydu.

Leon yarım saat sonra geldi. İyice dinlenmiş, hatta neredeyse taptaze görünüyordu; sanki NON-TOX'taki gece onu tüketmemiş de aksine şarj etmiş gibiydi. Oturdu, bize baktı ve sırıttı.

„Naber inekler?,“ dedi.

„Biz başladık bile,“ dedi Lukas.

„Tabii ki başladınız,“ diye yanıtladı Leon ve çantasından laptopunu çıkardı. „Neticede buradaki kreatif beyin benim.“

Güldüm. „Sen çok şeysin.“

„Ben her şeyim,“ deyip göz kırptı.

Saatlerce çalıştık. Her şeyin kendiliğinden aktığı o verimli seanslardan biriydi. Fikirlerimiz, sanki aynı maddeden yoğurulmuşçasına birbirinin içine süzülüyordu. Enerji temini, otonom mobilite, atık döngüleri, iklime ve kullanıma uyum sağlayan adaptif binalar üzerine tartıştık. Sadece yeşil kalmayıp yaşayan parklar tasarladık. Sosyal açıdan işleyen konut mahalleleri çizdik. Sadece güzel değil, anlamlı olan bir şehir inşa ediyorduk.

Leon dâhiyane fikirler sunuyordu. Hızlı, ezber bozan ve radikal düşünüyordu. Benim asla sormayacağım sorular soruyordu. Görmediğim bağlantıları görüyordu. Bazen kendi zekasının, kendisinden katlanamamasına sebep olup olmadığını merak ediyordum.

13

Lukas ise dengeydi. Sakin, analitik ve sistemliydi. Leon’un kaosuna düzen getiriyordu. Benim şüphelerime ise huzur katıyordu.

Ben ise... Ben farkında bile olmadan her şeyi bir arada tutan kişiydim.

Akşamın geç saatlerine kadar çalıştık. Güneş battı, atölye kardı ama biz kalkmadık. Gençtik, hırslıydık, fikir doluymuşuz gibi hissediyorduk. Dünyayı değiştirebileceğimize inanıyorduk — ya da en azından bir şehri.

Bir ara Leon arkasına yaslandı, kollarını esnetip bize baktı.

„İyiyiz,“ dedi. „Bayağı iyiyiz.“

„Evet,“ dedi Lukas. „İyi bir takımız.“

Başımı salladım. „Biz bundan fazlasıyız.“

Leon bana baktı; bir an için bakışları berraktı — karanlık yoktu, yorgunluk yoktu, kaçış yoktu. „Biz dostuz,“ dedi.

Basit bir cümleydi. Ama çok şey ifade ediyordu.

Eşyalarımızı toplayıp atölyeden çıktık ve Berlin gecesine karıştık. Hava serindi, sokaklar canlıydı, şehir uğulduyordu. Çok fazla konuşmadan yan yana yürüdük. Bir şeylerin başladığını hissettiğiniz o gecelerden biriydi — iyi bir şeyin, önemli bir şeyin...

O zamanlar, bu dönemin ortak hayatımızın en güzel zamanı olacağını bilmiyordum. Biz şehri inşa ederken Leon’un kendini yok ettiğini bilmiyordum. Lukas ile bir gün uyuşturucu ve alkol üzerine, yasaklar, özgürlük ve bağımlılık üzerine tartışacağımızı bilmiyordum. Bir gün Almanya’da kaç kişinin içtiğini, kaç kişinin bağımlı olduğunu, kaç kişinin kendini kaybettiğini sorgulayacağımızı bilmiyordum.

14

Tek bildiğim, üç kişi olduğumuzdu. Ve bir şehir inşa ettiğimizdi. İşleyen bir şehir. Sevdığımız bir şehir.

Leon’un asla ulaşamayacağı bir şehir.

5 – İlk Çatlak

Yoğun çalışma evremizden birkaç hafta sonraydı; ilk kez bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. Projeye ilgili değil — o hayal ettiğimden bile iyi gidiyordu — Leon ile ilgili bir şeydi. Büyük bir an, dramatik bir patlama ya da bir kavga

değildi. Sadece bir histi. Dostluğumuzun yüzeyinde ince bir çatlak gibi uzayan, sessiz ama ısrarcı bir his.

Her zamanki gibi atölyede buluştuk. Güneş devasa pencerelerden içeri süzülüyor; oda, kâğıt üzerinde kayan kurşun kalem-lerin sesi ve bilgisayarların hafif uğultusuyla dolup taşıyordu. Lukas gelmişti bile, bir hesaba dalmıştı. Yanına oturup bir maket üzerinde çalışmaya başladım.

Leon daha sonra geldi. Farklı görünüyordu. Yorgun değildi — ki bunu sık sık olurdu — daha çok... dalgındı. Bakışları buğulu, hareketleri kontrolsüzdü; sanki görünmez bir şeye karşı mücadele veriyor gibiydi.

„Her şey yolunda mı?,“ diye sordum.

Omuz silkti. „Tabii ki.“

15

Ama hiçbir şey yolunda değildi. Kesinlikle hiçbir şey.

Oturdu, laptopunu açtı, hiçbir şey yapmadan ekrana dik dik baktı. Kısa bir an bana bakıp ardından kafasını çeviren Lukas’a baktım. O da biliyordu. İkimiz de biliyorduk.

Yarım saat sonra Leon ayağa kalktı, pencereye gidip duvara yaslandı ve dışarıyı izledi. Beden öyle gergindi ki sanki her an dağılacak gibi duruyordu.

„Biraz dışarı çıkıyorum,“ dedi.

Gitti. Açıklama yapmadan. Arkasına bile bakmadan.

Lukas kalemini bıraktı. „Yine kafa kıyak,“ dedi sessizce.

Ona baktım. „Ne demek istiyorsun?“

Lukas iç çekti. „Alan... Leon sadece birazcık kullanmıyor. Çok alıyor. Çok fazla. Ve sadece sıradan şeyleri de değil.“

Midemin düğümlendiğini hissettim. Sezmiştim ama bilmiyordum. Görmüştüm ama anlamamıştım.

„Neden?“ diye sordum.

„Çünkü elinde değil,“ dedi Lukas. „O...“ Duraksadı. „O Borderline.“

O zamanlar bu hastalık hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim ciddi bir şey olduğuydu. İnsanları yıkabileceğini... Sadece geçici „bir evre“ olmadığını...

16

„Sana söyledi mi?“ diye sordum.

„Hayır,“ dedi Lukas. „Ama onu yıllardır tanıyorum. Çöküşlerini gördüm. Denemelerini. Onun...“ Lafını yarım bıraktı. „Yardıma ihtiyacı var.“

Yavaşça başımı salladım. „Peki ne yapmalıyız?“

„Hiçbir şey,“ dedi Lukas. „Hiçbir şey yapamayız. Kimseyi kendine yaklaştırmıyor. Beni bile.“

Leon’un gözden kaybolduğu pencereye baktım. Güneş parlak bir şekilde açmıştı ama oda aniden kararmış gibiydi.

Leon bir saat sonra geri döndüğünde yine „normaldi“. Gülümsemi, şakalar yaptı, hatta biraz çalıştı bile. Ama ben görüyordum. Gözlerindeki uykusuzluktan kaynaklanmayan o

yorgunluğu görüyordum. Ellerindeki kahveden kaynaklanmayan o huzursuzluğu görüyordum. Gülüşündeki stresten kaynaklanmayan o boşluğu görüyordum.

Bu ilk çatlaktı. İnce, neredeyse görünmez bir çatlak. Ama çatlakların büyüdüğünü biliyordum. Yayıldıklarını... En sonunda, bir daha tamir edilemeyecek bir şeyi kırıp parçaladıklarını...

O akşam eve gittim ve bilgisayarımın başına oturdum. Borderline hakkında bilgi aradım. Saatlerce okudum. Duygusal dengelessness üzerine. Öz kırım üzerine. Bağımlılık üzerine. Boşluk hissi üzerine. Terk edilme korkusu üzerine. Kasırga gibi gelen ve giden uç duygular üzerine...

Kendine katlanamayan insanlar hakkında okudum. Kendini kaybeden insanlar hakkında. Kendini yok eden insanlar hakkında... 17

İçinde adı geçmediği hâlde Leon hakkında okudum.

PC'yi kapattığımda saat epey geç olmuştu. Uzun süre karanlıkta oturup düşündüm. Dostluk üzerine. Sorumluluk üzerine. Sınırlar üzerine...

Leon'u kurtaramayacağımı biliyordum. Ama onu yalnız bırakmak istemediğimi de biliyordum.

Bu ilk çatlaktı. Ve daha kaç tanesinin geleceğini bilmiyordum.

6 – Banyodaki Kan

Sessiz, gri pazar günlerinden biriydi; Berlin sanki kendini unutmuş gibi duruyordu. Evdeydim, kahve içiyor, pek de

okumadığım bir kitabın sayfalarını karıştırıyordum. Hafta yorucu geçmişti ama iyiydi. Projemiz ilerliyor, Lukas sakindi, Leon... Leon her zamanki gibi bir bilmeceydi ama daha iyi olduğunu sanıyordum. Ya da buna inanmak istiyordum.

Öğleye doğru telefonum çaldı. Bilinmeyen bir numara. Açtım.

„Alan?“, diye sordu hemen tanıyamadığım bir ses. Gergin, kırılğan geliyordu; sanki her an kopacak gibiydi.

„Evet? Kimsin?“

„Mathias“, dedi. Leon’un ev arkadaşı.

Dikleştım. „Mathias? Her şey yolunda mı?“

Kısa bir duraklama. Sonra: „Lütfen gelebilir misin? Acil.“

18

Kalbimin daha hızlı çarptığını hissettim. „Ne oldu?“

„Ben... tam bilmiyorum. Ama lütfen gel. Çabuk.“

Bana detay vermedi. Vermesine gerek de yoktu. Kötü bir şey olduğunu biliyordum. Artık geri döndürülemeyecek bir şey.

Üstümü giyinip evden çıktım ve yola koyuldum. Yol 45 dakika sürdü ama saatler gibi hissettirdi. U-Bahn’ın penceresinden dışarı bakıyor, durağan istasyonların akıp gidişini fark etmeden izliyordum. Kafam boştu ve aynı zamanda birbiri üzerine binen düşüncelerle doluydu.

Friedrichshain’a vardığımda hava ağırdı. Gökyüzü gri, sokaklar sessizdi. Merdivenleri çıktım ve daha kapıya varmadan

bunu hissettim. Bir soğukluk. Bir sessizlik. Daireden değil, içindekinden kaynaklanan bir ağırlık...

Mathias kapıyı açtı. Yüzü solgundu, gözleri kıpkırmızıydı. Bana sanki ona yardım edebilecek son insanmışım gibi baktı.

„Banyoda,“ dedi kısık sesle.

İçeri girdim. Daire her zamanki gibi kaotikti ama bu sefer kaos farklı hissettiriyordu. Canlı değildi. Gündelik değildi. Ak-sine... terk edilmişti.

Banyoya doğru yürüdüm. Kapı açıktı.

Onu hemen gördüm.

Leon küvetin içinde yatıyordu. Sol kolu kenardan aşağı sark-mıştı ve her yer kandı — suda, yerde, fayanslarda. Artık taze bir kırmızı değil, odaya bir gölge gibi çöken koyu, ağır bir kırmızıydı.

19

Kalakaldım. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Sadece bakabiliyordum.

Yüzü solgundu, gözleri kapalıydı. Ölü gibi durmuyordu — daha çok... yok gibiydi. Sanki kendisini terk etmişti.

Hareket edebilmek için derin bir nefes alıp vermem gerekti. Bacaklarım taş gibi ağırlaşmıştı. Ellerim titriyordu.

Yaşamak istemediğim bir rüyaya adım atıyormuşçasına yavaşça, dikkatle yanına yaklaştım. Küvetin yanına diz çöktüm. Koluna dokundum. Soğuktu.

„Leon,“ dedim kısık sesle. Bu bir çağrı değildi. Bir duaydı.

Telefonuma uzanıp acil servisi aradım. İçimden çığlık atıyor olsam da sesim sakindi. Ne olduğunu söyledim. Adresi verdim. Çabuk gelmeleri gerektiğini söyledim.

Mathias kapı eşiğinde duruyor, elleriyle yüzünü kapatıyordu. Sessizce hıçkırıyordu. Onu teselli edemezdim. Kimseyi teselli edemezdim. Kendimi bile teselli edemezdim.

Sağlık ekipleri gelene kadar geçen dakikalar sonsuz gibi hissettirdi. Leon'un yanında kaldım; hissetmediğini bilsem de elini tuttum. Onunla konuştum, kısık sesle, anlamı olmayan ama söylenmesi gereken kelimelerle...

Sağlık görevlileri geldiğinde oda aniden hareketlendi. Adımlar, sesler, talimatlar. Onu küvetten çıkarıp sedyeye koydular, kolunu sardılar, nefesini kontrol ettiler. Yanlarında duruyordum, kıpırdayacak hâlim yoktu. 20

„Yaşıyor,“ dedi görevlilerden biri. „Ama durum ciddi.“

Gözlerimi kapattım. Minnettar mı olmam gerekiyordu yoksa çaresiz mi, bilmiyordum. Belki de ikisi birden.

Onu dışarı taşıdılar. Kapıya kadar arkalarından gittim. Sonra durdum. Onu ambulansa bindirmelerini izledim. Kapıların kapanışını izledim. Çakar ışıkların yanışını izledim.

Ve sonra gitti.

Geri daireye dönmeden önce uzun süre merdiven boşluğunda durdum. Mathias kanepede oturmuş, ellerini yüzüne

gömmüştü. Yanına oturdum. Hiçbir şey söylemedik. Söylenec bir şey yoktu.

Bir süre sonra ayağa kalktım. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Nefes almam gerekiyordu. Düşünmem gerekiyordu.

Eve gittim. Şehir yanımdan akıp gidiyordu ama onu duymuyordum. Onu görmüyordum. Onu hissetmiyordum.

Sadece tek bir şey hissediyordum:

Çatlak artık bir çatlak değildi. Bir kırıktı.

Ve Leon'un bir daha asla tek parça olup olamayacağını bilmiyordum.

7 – Psikiyatri

21

Ertesi gün psikiyatriye gittim. Oraya gidiş yolumu, bildiğim ama yabancı gelen o sokakları hatırlıyorum. Berlin gürültülü, canlı ve huzursuzdu — bende ise neredeyse can yakan bir sessizlik vardı. Beni neyin beklediğini bilmiyordum. Tek bildiğim, gitmek zorunda olduğumdu.

Bina biraz şehir dışındaydı; aynı anda hem modern hem de kasvetli görünen gri bir kompleks. Pencerele büyükü ama arkalarındaki perdeler kapalıydı. Hava dezenfektan ve adını koymadığım başka bir şey kokuyordu — belki korku, belki umut, belki de her ikisi...

Resepsiyonda kaydımı yaptırdım. Danışmadaki kadın sanki içimi okuyormuşçasına baktı bana.

„Leon Brand'ı ziyarete geldim,“ dedim.

Başını sallayıp bana bir ziyaretçi kartı verdi ve uzun bir koridoru işaret etti. „Oda 214. İkinci kat.“

Yürümeye başladım. Koridor aydınlıktı ama bu aydınlık yapay, sterildi. Duvarlar beyaz, kapılar griydi; adımlar yankılanıyordu. Boğuk sesler, hafif bir ağlama ve bir yerlerden gelen, hiç de neşeli duyulmayan bir gülüş duydum.

214 numaralı odanın önünde durduğumda bir an bekledim. Derin bir nefes aldım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, korktuğumdu — Leon’dan değil, dönüştüğü şeyden...

Kapıyı çaldım. Kısık bir ses „Evet,“ dedi.

Kapıyı açtım.

22

Leon yatakta oturuyordu. Açık mavi bir hasta önlüğü giymişti, saçları darmadağındı, yüzü solgundu. Daha zayıf, daha küçük, daha kırılgan görünüyordu. Tanıdığım o Leon gibi değildi — gülen, dans eden, kendini unutan o adam gibi değil... Bu Leon... kırılmış gibiydi.

Yanında Mia oturuyordu.

Ellerini kucığında birleştirmişti, yüzü ağlamaktan kızarmıştı. Beni görünce ayağa kalktı, gözyaşlarını silip gülümsemeye çalıştı. Başaramadı.

„Merhaba Alan,“ dedi kısık sesle.

„Merhaba,“ diye yanıtladım. Sesim yabancı geliyordu.

Leon’a doğru yürüdüm. Bana baktı ve bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir şey vardı — utanç. Derin, yakıcı bir utanç.

„Selam,“ dedi.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdum. „Nasılsın?“

Sessizce güldü; mizahdan çok acı dolu bir gülüştü bu. „Nasıl miyim? Psikiyatrideyim Alan. Nasıl olabilirim?“

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Mia elini onun omzuna koydu. Leon geri çekilmedi. Ama bir tepki de vermedi.

„Çok korktum,“ dedi Mia. Sesi titriyordu. „Düşündüm ki... öleceksin sandım.“

23

Leon ona baktı, bir an için bakışları yumuşadı. „Ölmek istemedim,“ dedi. „Sadece... huzur istedim.“

Bu cümle beni bir tokat gibi çarptı. Huzur. Benim için dinginlik anlamına gelen bir kelime — onun için kaçış demekti.

„İlk defa değildi,“ dedi aniden. „Dördüncüydü.“

Ona baktım. „Dördüncü mü?“

Başını salladı. „Bunu kimseye söylemedim. Lukas’a bile. Mia’ya bile. Ben... bazen dayanamıyorum artık. İçim fazla gürültülü oluyor.“

İçim fazla gürültülü oluyor. Bugüne kadar kafamdan çıkmayan bir cümle.

Mia yeniden ağlamaya başladı. Bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Leon başını çevirdi.

Kıpırdayamayacak hâlde orada oturuyordum. Teselli edici, zekice, doğru bir şey söylemek istiyordum — ama doğru olan hiçbir şey yoktu. Sadece gerçek vardı. Ve gerçek şuydu ki, onu anlamıyordum. Gerçekten değil. Yeterince derinden değil.

„Ne kadar kalman gerekiyor?“, diye sordum en sonunda.

„Üç ay“, dedi. „Gözetim altında.“

„Bu iyi bir şey“, dedi Mia. „Yardıma ihtiyacın var.“

Leon ona baktı, bakışlarında sevgi ve kabulleniş karışımı bir ifade vardı. „Biliyorum.“

24

Bir süre konuştuk. Önemsiz şeyler üzerine... Üniversite üzerine... Proje üzerine... Öyle normal oldukları için kulağa yanlış gelen şeyler üzerine...

Leon sakindi. Fazla sakin. Sanki sesi kısılmış, sanki bir parçası kapatılmış gibi.

Daha sonra gitmek için ayağa kalktığımda bana baktı. „Geldiğin için teşekkür ederim.“

Başımı salladım. „Tabii ki.“

„İyi bir dostsun“, dedi.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Tek bildiğim, öyle olmak istediğimdi.

Mia kapıya kadar bana eşlik etti. Koridorda durdu. „Ne yapacağımı bilmiyorum,“ dedi. Sesi kırılgandı. „Onu seviyorum. Ama ondan korkuyorum. Ve kendine yaptığı şeyden...”

Ona baktım. „Senin suçun değil.“

Başını salladı. „Bazen öyle hissettiriyor.“

Elimi omzuna koydum. „Senin suçun değil.“

Başını salladı ama bana inanmadığını biliyordum.

Psikiyatriden çıktım. Dışarıda hava tazeydi ama ağır hissettiriyordu. Yavaşça yürüdüm, adım adım... Sanki her adım beni görmek istemediğim bir gerçeğin daha da derinine götürüyormuş gibi.

25

Leon sadece „fazla eğlenen bir arkadaş“ değildi. Kendisine karşı savaşıyor bir insandı. Kendini kaybeden bir insan. Kurtaramayacağım bir insan...

Ve ilk kez, bu savaşın ne kadar büyük olduğunu kavradım.

8 – Anne

Leon’un annesini aramadan önce iki gün bekledim. İstemediğimden değil — nasıl yapacağımı bilemediğimden. Bileklerini kesmiş bir oğlun annesine ne denirdi ki? Çocuğunun kendisini yok etme korkusuyla yıllardır yaşayan bir kadına ne söylenirdi?

Mutfakta oturuyordum; telefon masanın üzerinde önümde duruyor, numara bir kâğıtta yazıyordu. Ona, girmek istemediğim

bir dünyaya açılan bir kapıymışçasına dik dik baktım. Ama aramak zorunda olduğumu biliyordum.

Numarayı çevirdim. Çaldı. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Sonra bir ses. „Brandt.“

Yutkundum. „Merhaba... Ben Alan. Leon’un bir arkadaşı.“

Kısa bir duraklama. Sonra kısık, yorgun bir ses: „Evet.“

Nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Bu yüzden sadece gerçeği söyledim.

„Leon psikiyatride. Bir... olay yaşadı.“

Yaşananlar için çok zayıf bir kelimeydi bu. Bir olay. Sanki bir talihsizlikmiş gibi. Sanki düşüp yaralanmış gibi. Odayı dolduran şey kan değilmiş gibi...

Anne duyulur şekilde nefes aldı. „Biliyorum,“ dedi. „Klinik bana haber verdi.“

Sesi sakindi. Fazla sakin. Dinginlikten değil, tükenmişlikten gelen bir sakinlik...

„Size sadece... yaşadığını söylemek istedim,“ dedim. „Ve tedavi gördüğünü.“

Bir duraklama daha. Sonra asla unutamayacağım bir cümle kurdu:

„Ölmesini diliyorum.“

Donakaldım. Yanlış duyduğumu sandım. Bir hata olduğunu düşündüm. Başka bir şey kastettiğini sandım.

Ama cümlesini tekrarlamadı. Açıklama yapmadı. Cümleyi öylece bıraktı — ağır, soğuk, dürüst.

Ne diyeceğimi bilemedim. Tek bildiğim, kulağa geldiği anlamda söylemediği idi. Nefret değildi bu. Kötülük değildi. Çaresizlikti. Başka hiçbir kelime bulamayacak kadar derine inmiş bir çaresizlik...

„Ben...“ diye başladım ama devamını getiremedim.

„Anlamıyorsunuz,“ dedi. „Kimse anlamıyor. Onu ben büyüttüm. Onu sevdim. Her şeyi denedim. Ama yine de kaybettim onu. Şimdi değil. Yıllar önce.“

27

Sesi kırılmadı. Kırılmayacak kadar yorgundu.

„Telefon her çaldığında,“ dedi, „arayanın polis olduğunu sanıyorum. Ya da bir hastane. Ya da oğlumun öldüğünü söyleyen yabancı biri... Yıllardır bu korkuyla yaşıyorum. Ve artık dayanamıyorum.“

Gözlerimi kapattım. Leon’u karşımda gördüm — gülen, dans eden, darmadağın olan... Onu küvette gördüm. Hastane yatağında gördüm. Psikiyatride, küçücük ve savunmasız hâlde gördüm.

„Yardıma ihtiyacı var,“ dedim kısık sesle.

„Yardımdan fazlasına ihtiyacı var,“ diye yanıtladı. „Yeni bir hayata ihtiyacı var. Ve bunu ona ben veremem.“

Nefes alışını duydum. Yavaş. Ağır.

„Onu seviyorum,“ dedi. „Ama onu kurtaramam.“

Haklı olduğunu biliyordum. Kendisi kurtulmak istemedikçe kimse onu kurtaramazdı.

„Aradığınız için teşekkür ederim,“ dedi en sonunda. „Benim için anlamı büyük.“

„Rica ederim,“ dedim. „Sadece... bilmenizi istedim.“

„Biliyorum,“ dedi. „Ve size minnettarım.“

Vedalaştık. Telefonu kenara bırakıp masaya bakakaldım. Cümle kafamda yankılanıyordu.

28

Ölmesini diliyorum.

Bunun kelimesi kelimesine söylenmediğini biliyordum. Acıdan geldiğini biliyordum. Tükenmişlikten. Fazla ağırlaşmış bir hayattan...

Ama bu cümlelerin, kimsenin yüksek sesle söylemek istemediği bir gerçeği barındırdığını da biliyordum:

Bazen bir insanın yaşadığını görmek, onu kaybetmekten daha ağırdır.

Uzun süre kıpırdamadan orada oturdum. Mutfak sessizdi. Dünya sessizdi. Sadece içimde bitmek bilmeyen bir gürültü vardı.

Leon’u düşündüm. Annesini düşündüm. İkisinin de yürüttüğü o savaşı düşündüm — her birinin kendi yöntemleriyle...

Ve bu savaşın henüz bitmekten çok uzak olduğunu biliyordum.

9 – Normal Olma Çabası

Leon üç ay psikiyatride kaldı. Onu düzenli olarak ziyaret ettiğim üç ay... Bazen tek başıma, bazen Lukas’la, bazen Mia’yla. Bir insanın kendisini koruması gereken ilaçlarla, konuşmalarla, rutinlerle ve kurallarla kendisini tamir etmeye çalışışını ilk kez gördüğüm üç ay... Her şeyin daha iyiye gideceğini umduğum üç ay...

Taburcu olduğu gün aydınlık bir gündü. Güneş sanki bir söz vermek istiyormuşçasına parlıyordu. Binanın önünde durmuş onu bekliyordum. Dışarı çıktığında farklı görünüyordu. İyileşmiş gibi değil — ama düzenli. Mutlu gibi değil — ama daha net. İyileşmiş değil — ama stabil.

29

„Hey,“ dedi ve küçük, temkinli bir gülümsemeyle gülümsedi.

„Hey,“ diye yanıtladım.

Sarıldık. Temiz hava ve hastane sabunu kokuyordu. Garip ama rahatlatıcı bir koku...

„Geri döndüm,“ dedi.

Başımı salladım. „Evet. Ve bu çok güzel.“

Bana baktı ve bakışlarında yeni bir şey vardı — minnet ve yorgunluk karışımı bir ifade. Gecedен değil, hayattan gelen bir yorgunluk...

Dairesine gittik. Mathias taşınmıştı. Leon evi toplamıştı — ya da birileri onun için yapmıştı. Şişeler gitmiş, küllükler boşaltılmış, kıyafetler katlanmıştı. Hâlâ onun dairesiydi ama burası artık bir savaş alanından çok daha azına benziyordu.

„Bir dönem ara veriyorum,“ dedi kahve yaparken. „Sadece üç ders. Sonra yüksek lisansımı yapabilirim.“

„Bu iyi,“ dedim. „Zamana ihtiyacın var.“

Başını salladı. „Evet. Zamana.“

Karşıma oturdu. Eller hafifçe titriyordu ama eskisi kadar çok değil. Bana ağır bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı.

„Alan... teşekkür ederim.“

30

„Ne için?“

„Her şey için. Geldiğin için. Kaldığın için. Gitmediğin için...“

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Bu yüzden sadece gerçeği söyledim.

„Sen benim arkadaşısın.“

Gülümsedi. Gerçek bir gülüş... Uzun zamandır görmediğim türden bir gülüş...

„Bunu başarmak istiyorum,“ dedi. „Normal olmak istiyorum.“

Normal. Çoğu insan için kanıksanmış bir kelime — onun için bir hedef, bir rüya, bir savaştı.

„Başaracaksın,“ dedim.

Başını salladı. „Hayır. Tek başıma başaramam.“

Ona baktım. „Sana yardım ederim.“

Elini kaldırdı. „Hayır. Tek başıma başarmak zorundayım. Ama... teşekkür ederim.“

Ne demek istediğini anladım. Bağımlı olmak istemiyordu. Uyuşturucuya değil. İnsanlara değil. Bana değil...

Özgür olmak istiyordu — kendisinden.

Sonraki haftalar sakindi. Leon dersleri üzerinde çalıştı. Odaklanmış, çalışkan, neredeyse kuralcıydı. Uzun metinler yazıyor, hassas planlar çiziyor, profesörleri bile etkileyecek simülasyonlar kodluyordu. Muazzamdı — ve bu sefer uyuşturucu olmadan... 31

Onu sık sık görüyordum. Kahve içiyor, yürüyüşe çıkıyor, mimarlık üzerine, Berlin üzerine, gelecek üzerine konuşuyorduk. Bazen gülüyordu. Bazen sessizdi. Ama oradaydı. Mevcuttu. Leon'du — uzun zamandır görmediğim o Leon...

Mia da onu ziyaret ediyordu. Temkinli ama sevgi doluydu. Ona yemek getiriyor, organizasyonel işlerinde yardımcı oluyor, bazen gece kalıyordu. Onu seviyordu — bu görünüyordu. Ama korkuyordu — bu da görünüyordu.

Lukas da oradaydı. Otunu içiyor, tekilasını içiyordu ama stabildi. Leon'un sıkça eksikliğini duyduğu o sakin limandı.

Üçümüz bazen parkta buluşuyor, bir banka oturup projemiz üzerine, inşa ettiğimiz şehir üzerine konuşuyorduk. Leon bundan heyecanla bahsediyordu. Enerji akışlarından, adaptif binalardan, işleyen sistemlerin güzelliğinden bahsediyordu.

„Tekrar çalışmak istiyorum,“ dedi bir gün. „Bir şey inşa etmek istiyorum.“

„Yapacaksın,“ dedi Lukas. „Sen iyisin.“

Leon gülümsedi. „Biliyorum.“

Güzel bir zamandı. Kırılgan ama güzel bir zaman... Her şeyin daha iyiye gideceğine inandığım bir zaman. Leon’un başaracağına... Kırığın iyileşebileceğine...

Ama bazı kırıkların iyileşmediğini bilmiyordum. Kalırlar. Büyürler. Beklerler... 32

Ve bir gün yeniden kırılırlar.

10 – Mia Gidiyor

Erken sonbaharın serin havasının hüküm sürdüğü, ağaçların yavaş yavaş renk değiştirdiği bir öğleden sonraydı. Leon ile Prenzlauer Berg’de hem samimi hem de aşırı pahalı olan o kafelerden birinde oturuyorduk. O kapuçino içiyordu, ben su. Mimarlık üzerine, dersleri üzerine, gelecek üzerine konuşuyorduk. Stabil görünüyordu — mutlu değil ama stabil. İhtiyatlı bir iyimserlik içindeydim.

Sonra Mia geldi.

Gülümsemeden yanımıza oturdu. Gözleri kızarmıştı, elleri hafifçe titriyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladım.

„Konuşmamız gerek,“ dedi Leon’a.

Leon ona baktı, bakışlarında endişe ve yorgunluk karışımı bir ifade vardı. „Tamam.“

Derin bir nefes aldı. „Ben çocuk istiyorum.“

Leon, sanki bu cümleyi bekliyormuşçasına gözlerini kapattı. „Mia... ben çocuk yapamam.“

„İstemiyorsun,“ diye düzeltti Mia. „Bu farklı bir şey.“

Başını salladı. „Hayır. Bu dünyaya çocuk getirmek istemiyorum. Olduğum gibi biriyle değil. Sahip olduğum şeyle değil. Benliğimle değil.“

Mia uzun süre ona baktı. Gözleri yaşlarla doldu. „Seni seviyorum,“ dedi. „Ama belki bir gün hazır olursun diye bütün hayatım boyunca bekleyemem.“

Leon başını çevirdi. Hafifçe titreyen ellerine baktı. „Biliyorum.“

„Ben bir aile istiyorum,“ dedi Mia. „Sürekli korkunun eşlik etmediği bir hayat istiyorum. Ben... normallik istiyorum.“

Leon acı acı, hafifçe güldü. „Normallik. Asla ulaşamayacağım bir kelime.“

„Belki de,“ dedi Mia. „Ama benim buna ihtiyacım var.“

Başını salladı. Yavaşça. Ağır bir şekilde. „Yani... gidiyor musun?“

Yutkundu. „Evet.“

Yanlarında kıpırdayamadan oturuyordum. Anlayamayacak kadar büyük olan bu anda kendimi bir yabancı gibi hissediyordum.

„Kiminle?“ diye sordu Leon aniden. Sesi sakindi ama içindeki acıyı duyabiliyordum.

Mia ona baktı. „Lukas ile.“

Nefesimin kesildiğini hissettim. Leon sessiz kaldı. Cümleyi kavramaya çalışıyormuşçasına yavaşça bir kez gözlerini kırttı. 34

„Lukas,“ diye tekrarladı.

„Evet,“ dedi. „Biz... birbirimize yakınlaştık. Planlanmış bir şey değildi. Kendiliğinden oldu.“

Leon başını salladı. Öfkeli görünmüyordu. Şaşırmış görünmüyordu. Kırılmış görünmüyordu. Daha çok... boş görünüyordu.

„O iyi bir insan,“ dedi Leon. „Çok çocuğunuz olacak. İstedığınız kadar.“

Mia ağlamaya başladı. „Leon... lütfen böyle şeyler söyleme.“

„Neden?“ diye sordu. „Gerçek bu.“

Ayağa kalktı. „Ben gidiyorum artık.“

Leon başını salladı. „Tamam.“

Özür dilemek istercesine bana baktı. Onu affedip affedemeyeceğimi bilmiyordum. Onu suçlayıp suçlayamayacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim onun acı çektiği — ve Leon’un acı çektiği...

Gitti. Kapı arkasından kapandı. Oda sessizliğe büründü.

Leon uzun süre soğumuş olan kapuçinosuna baktı. Sonra şöyle dedi:

„Onu seviyordum.“

Başımı salladım. „Biliyorum.“

„Ama gittiği için memnunum.“

Ona baktım. „Neden?“

Küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. „Çünkü onu mutlu edemiyorum. Ama Lukas edebilir.“

Ne diyeceğimi bilemedim. Tek bildiğim, bu cümlenin ondan duyduğum en dürüst cümlelerden biri olduğuydu.

„Yalnız yaşayacağım,“ dedi. „Ve bu sorun değil.“

Karşı çıkmak istedim. Sorun olmadığını söylemek istedim. Kimsenin yalnız yaşamaması gerektiğini. Yardıma ihtiyacı olduğunu. İnsanlara ihtiyacı olduğunu...

Ama hiçbir şey söylemedim. Çünkü bunu duymak istemediğini biliyordum. Şimdi değil. Tam da bu anda değil.

Uzun süre sessizce oturduk. Etrafımızdaki insanlar konuşuyor, gülüyor, kahve içiyordu. Dünya dönmeye devam ediyordu. Bizimki ise durmuştu.

Daha sonra ayağa kalkıp dışarı çıktığımızda hava serindi. Leon ceketine daha sıkı sarındı. Daha küçük, daha kırılgan görünüyordu; sanki gün ondan geri alamayacağı bir şeyi söküp almış gibiydi.

„Başaracağım,“ dedi aniden. „Çalışacağım. Yaşayacağım. Ben... bir şeyler yapacağım.“

Başımı salladım. „Evet.“

Bana baktı. „Buna inanmıyorsun.“

Gözlerimi kaçırdım. „Umarım yaparsın.“

Gülümsedi. „Umut iyidir.“

Sokaklarda sessizce yürüdük. Berlin etrafımızda uğuldayıp duruyordu ama ben hiçbir şey duymuyordum. Sadece Leon’u — ve içinde açılan o çatlağı görüyordum.

Bu küçük bir çatlak değildi. Bir kırıktı. Bir daha asla iyileşmeyecek bir kırık.

11 – Beyzbol Sopası

Gece geç bir saatti; Berlin’in sonsuz bir ışık ve ses akıntısı gibi hissettirdiği o akşamlardan biriydi. Her zamanki gibi Leon’la

dışarıdaydık. NON-TOX'a gitmek için sözleşmiştik — her ne kadar artık o kulübe karışık duygularla giriyor olsam da... Çok fazla gece, çok fazla çöküş, çok fazla gölge...

Leon'un keyfi yerindeydi. Fazla iyiydi. Hızlı konuşuyor, yüksek sesle gülüyor, içinde bir şey yanıyormuşçasına huzursuzca hareket ediyordu. Yine bir şey aldığını biliyordum. Çok değil — ama onu tehlikeli bir duruma sokacak kadar...

Kulübün önüne vardığımızda, dışarıda Türk kapıcı duruyordu — Leon'un hiç katlanamadığı adam. Nedenini tam olarak hiçbir zaman anlayamamıştım. Belki kıskançlıktı. Belki katıksız bir çekememezlikti. Belki de kulüpte başkalarının kadınlarla gü-lüp eğlenmesine tahammül edemeyip sinirlenen tiplerdendi. Her neyse, bizi içeri almadı.

Kapıya doğru yürüdük. Kapıcı bize baktı, süzdü ve daha biz 37 bir şey söyleyemeden başını salladı. „Bugün olmaz,“ dedi.

Leon durdu. „Nedenmiş o?“

„Size prim vermiyorum,“ dedi ve doğrudan Leon'un gözlerinin içine baktı. „Buraya giremezsiniz.“

Leon güldü. Kısa, keskin bir gülüş. „Biz her zaman gireriz.“

„Bugün değil,“ diye tekrarladı kapıcı.

Leon'un içinde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Bedeni kas-katı kesildi, gözleri kısıldı, gülümsemesi yok oldu. Sanki biri bir şalteri kapatmıştı.

„Tamam,“ dedi Leon sakince. Fazla sakince. „Gidiyoruz.“

Birkaç adım uzaklaştık. Bittiğini sandım. Leon'un sakinleşeceğini düşündüm. Başka bir kulübe gideceğimizi sandım.

Ama Leon durdu. Bana doğru döndü. Bakışları boş ama kararlıydı.

„Burada bekle,“ dedi.

„Ne? Neden?“

„Hemen geleceğim.“

„Leon, ne yapıyorsun?“

„Sadece kısa bir süre eve geçeceğim.“

Kalbimin daha hızlı çarptığını hissettim. „Leon, lütfen... Sa-
dece gidelim.“

38

Gülümsedi. Soğuk, tehlikeli bir gülüş. „Hemen döneceğim.“

Gitti. Evi sadece altı dakika uzaklıktaydı. Orada kararsız, gergin ve daha önce hiç bilmediğim bir hisle duruyordum — korkuyla... Kendim için değil. Onun için...

Birkaç dakika sonra geri geldiğini gördüm. Hızlı yürüyordu. Bakışları sabitti. Elleri ceketinin ceplerindeydi.

Yaklaştığında onu gördüm.

Beyzbol sopasını.

Nefesim kesildi.

„Leon... lütfen yapma.“

Bana baktı. „Burada kal.“

„Leon, dur. Bu delilik.“

„Burada kal,“ diye tekrarladı.

Onu durduramayacağımı biliyordum. Bu hâldeyken değil. Bu gece değil.

Kulübün kapısına doğru yürüdü. Kapıcı oradaydı, kapı yarı açıktı, kafasını dışarı uzatmıştı.

„Size söylemişim—“

Daha fazlasını söyleyemedi.

39

Leon savurdu. Daha önce onda hiç görmediğim bir kuvvetle... Darbe doğrudan kapıcının yüzüne geldi. Boğuk, ağır bir ses. Adam geriye doğru devrildi, yere çakıldı. Leon vurmaya devam etti. Tekrar tekrar. Kafasına. Omuzlarına. Bedenine...

Öylece kalakaldım, felç olmuş gibi. Kıpırdıyamıyordum. Bağırarak ses çıkaramıyordum. Sadece bakabiliyordum.

Hızlı oldu. Çok hızlı. Birkaç saniye, belki on... Sonra Leon durdu. Nefes nefeseydi, elleri titriyordu, gözleri ardına kadar açılmıştı.

„Gel,“ dedi. „Gitmemiz gerek.“

Onun peşinden gittim. İstedğim için değil — mecbur olduğum için. O koşuyordu, ben arkasından koşuyordum. Sokaklardan

geçtik; barların, bizi fark etmeyen insanların, bize ulaşmayan ışıkların yanından...

Dairesine vardığımızda kapıyı arkamızdan kilitledi. Beyzbol sopasını elinden düşürdü. Yere oturdu. Ağır ağır nefes alıyordu.

Tek bir kelime bile söyleyemeden orada duruyordum.

Bir süre sonra başını kaldırıp bana baktı. „Canımı sıktı.“

Başımı salladım. „Leon... adamı neredeyse öldürüyordun.“

Omuz silkti. „Yolumun üstündeydi.“

Kanepeye oturdum. Boş kalmış gibi hissediyordum. Suçlu hissediyordum. Çaresiz hissediyordum.

40

„Neden?“, diye sordum kısık sesle.

Leon bana baktı. Bakışları aniden yumuşamıştı. Üzgün. Kaybolmuş.

„Çünkü kim olduğumu bilmiyorum,“ dedi. „Ve bazen... bazen canım yanıyor.“

Ne diyeceğimi bilemedim. Tek bildiğim, ilk kez gerçekten korktuğumdu — Leon’dan değil, Leon için...

Artık konuşmadık. Gece sessizdi. Dışarıdaki şehir yaşamaya devam ediyordu ama bu dairede her şey durmuştu.

Kapıcıya ne olduğunu öğrenemedim. Hayatta kalıp kalmadığını bilmiyordum. Bizi tanıyıp tanımadığını bilmiyordum. Tek bildiğim, bir daha asla NON-TOX'a gitmediğimizdi.

Ve Leon'un artık geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aştığını biliyordum.

12 – Kulüpler, Geceler, Berlin

Beyzbol sopasıyla yaşanan o geceden sonra bir şeyler değişmişti. Sadece Leon'da değil — bende de. Onu beni endişelendiren durumlarda daha önce defalarca görmüştüm ama o an, o darbe, o şiddet... Bu başkaydı. Artık görmezden gelemediğim bir şeydi.

Ve buna rağmen eğlenmeye çıkmaya devam ettik.

41

Berlin, dikkat etmezlerse insanları yutan bir şehirdir. Işıklarıyla cezbeden, müziğiyle uyuşturan, özgürlüğüyle baştan çıkaran bir şehir... „Gel, kendini unut. Sadece bir geceliğine,“ diyen bir şehir... Ve biz onun peşinden gittik. Defalarca...

O zamanlar Janett ile Charlottenburg'da, yüksek tavanlı ve gıcırdayan parkeleri olan büyük bir eski binada oturuyordum. Sakindi, sıcaktı; düzeni seven bir insandı. Ben ise tam tersiydim — en azından o dönemde. Sık sık dışarıyaydım, geceleri sık sık yollardaydım, sık sık Leon'laydım. Beni sevdiği için bunu kabul ediyordu. Ve Leon'un hayatımın öylece sökülüp atmayacağını bir parçası olduğunu bildiği için...

Üçümüz — Janett, Leon ve ben — sık sık kulüplere giderdik. Genellikle Prenzlauer Berg veya Friedrichshain'e... Minimal Techno çalan, uzun geceleri, karanlık odaları, gölge gibi

hareket eden insanları olan kulüpler... Kimse fark etmeden kaybolabileceğiniz kulüpler...

Leon o gecelerde bambaşka bir insandı. Yüksek sesliydi, vahşiydi, öngörülemezdi. İçini kemiren bir şeye karşı savaşıyor-muşçasına dans ediyordu. Dünya bir şakadan ibaretmiş gibi gülüyordu. Yabancılarla eski dostlarıymış gibi konuşuyordu. Kadınlarla bir niyet olmadan, bir hedefi olmadan, kalpsizce flört ediyordu. Her yerdeydi — ve aynı zamanda hiçbir yerde...

Janett onu severdi. Sık sık „Leon iyi bir insan. Sadece kaybolmuş,“ derdi. Haklı olduğunu biliyordum. Ama insanların kendilerini kaybettiklerinde onları her zaman geri getiremeyeceğinizi de biliyordum.

Bazen bir kulübün önünde durur, sigara içer, konuşur, gelip ge-42
çen insanları izlerdik. Berlin o anlarda canlı bir organizma gibiydi — titreyen, nefes alan, huzursuz bir organizma... Leon bu şehri seviyordu. Sık sık „Berlin beni anlayan tek şehir,“ derdi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Tek bildiğim Berlin’in onu kurtarmayacağıydı.

Güzel geçen geceler vardı. Güldüğümüz, dans ettiğimiz, özgür hissettiğimiz geceler... Leon’un neredeyse normal görüldüğü geceler — neredeyse mutlu, neredeyse hafif... Her şeyin daha iyiye gidebileceğine inandığım geceler...

Ama başka geceler de vardı. Leon’un aşırıya kaçtığı geceler... Kaybolup ancak saatler sonra cam gibi gözlerle ve titreyen ellerle yeniden ortaya çıktığı geceler... Kendisine „yanlış baktıkları“ gerekçesiyle yabancılarla kavga ettiği geceler... Ayakta bile duramadığı için onu eve götürmek zorunda kaldığım geceler... Korktuğum geceler — ondan değil, onun için...

Bir defasında Friedrichshain'deki bir kulübün önündeydik ve Leon bir grup yabancıya „ölümsüz“ olduğunu anlatıyordu. Bunu beni korkutan bir inançla söylüyordu. Onu kenara çektim ama o sadece güldü.

„Alan,“ dedi, „ben ölmem. Ben zaten ölüyüm.“

Bunun bir şaka olup olmadığını bilmiyordum. Bir yardım ılığı olup olmadığını bilmiyordum. Tek bildiğim can yaktığıydı.

Daha sonra eve giderken Janett bana baktı. „Yardıma ihtiyacı var,“ dedi.

„Biliyorum.“

„Ama ona sen yardım edemezsin.“

43

Yere baktım. „Biliyorum.“

Eğlenmeye çıkmaya devam ettik. Dans etmeye devam ettik. Bizi aynı anda hem canlı hem de boş kılan gecelerden geçmeye devam ettik.

Berlin güzeldi. Berlin acımasızdı. Berlin bir aynaydı — ve Leon orada kendisini yok eden bir şey görüyordu.

Prenzlauer Berg'deki küçük bir kulüpte olduğumuz bir geceyi hatırlıyorum. Müzik yüksekti, ışıklar yanıp sönüyordu, insanlar dalgalar gibi hareket ediyordu. Leon odanın ortasında duruyordu; gözleri kapalı, kolları yana açılmış, sanki uçuyormuş gibi... Özgür görünüyordu. Mutlu görünüyordu. Görünüyordu ki... huzurluydu.

Ona baktım ve düşündüm: Belki de kendisini hissetmediği tek yer burasıdır.

Sürekli geri gelmesinin sebebi belki de buydu. Sürekli arama-sının... Sürekli düşmesinin...

Sık sık çıkardık. Fazla sık. Ama Leon'un acı çekmediği — ya da en azından acı çekmiyormuş gibi yaptığı — tek zaman buydu.

Ve ben yanındaydım. Her zaman. Çünkü onu nasıl yalnız bırakacağımı bilmiyordum. Onu nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Kendimi nasıl kurtaracağımı bilmiyordum...

Berlin bizim evimizdi. Berlin bizim uçurumumuzdu. Berlin bizi taşıyan — ve düşmemize izin veren şehirdi.

44

Ve biz düşmeye devam ettik.

13 – Üç Günlük Sessizlik

Bir çarşambaydı; sıradan, dünyada bir şeylerin çoktan kırılıp döküldüğünü asla tahmin edemeyeceğiniz o günlerden biri... Büroda oturmuş, aslında beni heyecanlandıran bir çizim üzerinde çalışıyordum ama düşüncelerim sürekli başka yere kayıyordu. Leon'a... Onun sessizliğine...

Üç gündür ondan haber almamıştık. Ne bir mesaj. Ne bir arama. Ne bir iz... Çoğu insan için bu normal olabilirdi — ama Leon için değil. O kaotikti, impulsifti, gürültülüydü, huzursuzdu. Asla sessiz kalmazdı. Asla kaybolmazdı. Asla üç gün boyunca görünmez olmazdı...

İlk gün meşgul olduğunu düşündüm. İkinci gün belki de moralinin bozuk olduğunu... Üçüncü gün endişelenmeye başladım.

Onu aradım. Yanıt yok. Ona yazdım. Yanıt yok. Lukas'ı aradım. O da haber almadığını söyledi. Mia'yı aradım. Korktuğunu söyledi.

„Belki de uyuyordur,“ dedim, bunun doğru olmadığını bildiğim hâlde. Leon asla üç gün uyumazdı. Üç saat bile zor uyurdu.

Yanına gitmek istedim. Kapıyı açmak, içeri girmek, onu bulmak istedim. Ama yapmadım. Bugüne kadar neden yapmadığımı hâlâ bilmiyorum. Belki korkuydu. Belki umuttu. Belki de sessizliğin bazen sadece sessizlik olduğuna — bir haberci olmadiğına dair o safça düşünceydi...

45

Öğleden sonra telefonum çaldı. Numarayı gördüm. Annesiydi.

Açtım. „Merhaba?“

Sesi sakindi. Fazla sakın. „Alan...“

„Evet?“

Bir duraklama. Uzun, ağır bir duraklama...

Sonra hayatımı değiştiren o cümleyi söyledi.

„Leon öldü.“

Donakaldım. Kelimeleri duydum ama bana ulaşamadılar. Camdaki yağmur damlaları gibi sekip gittiler. Konuşamadım. Nefes alamadım.

„Alan?“, diye sordu. „İyi misin?“

„Hayır“ demek istedim. Bağırarak istedim. Nasıl, neden, ne zaman diye sormak istedim. Ama ağzımdan tek bir ses bile çıkmamıştı.

Yüzümden aşağı gözyaşları süzülüyordu. Onları silmedim.

„Evet,“ dedim en sonunda. „Evet, Bayan Brandt. İyiyim.“

Yalandı. Hayatımın en büyük yalanlarından biri...

„Güzel,“ dedi. „Seni başka bir zaman ararım.“

46

Kapattı.

Elimde telefonla orada kalakaldım, kıpırdayamadan... Dünya aniden sessizleşti. Huzurun sessizliği değil — kaybın sessizliği... Her şeyi yutan bir sessizlik...

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Dakikalarca. Saatlerce. Zaman anlamını yitirmişti.

Daha sonra ne olduğunu öğrendim.

Apartman görevlisi kadın, üç gün boyunca onun dairesinden müzik sesi duymuş. Yüksek sesle. Kesintisiz. İçeri kimse girmemiş. Dışarı kimse çıkmamış. Kapıyı çalmış. Zile basmış. Yanıt yok. Ama kapının önü kokuyormuş... Çürük gibi.

Polisi aramış. Kapı kırılmış.

Leon yatakta yatıyormuş. Sırtüstü. Gözleri kapalı. Sanki uyuyormuş gibi... Ama uyumuyormuş. Günlerdir ölüymüş.

Onu tanımak neredeyse imkânsızmış. Bedeni değişmiş. Cildi renk değiştirmiş. Hava ağırlaşmış...

Masanın üzerinde birkaç gram eroin duruyormuş. Birkaç ekstazi hapı. Sigaralar... Astımı vardı. Günde bir iki paket içiyordu. Bedeni yorgundu. Kalbi yorgundu. Hayatı yorgundu.

Otopsiden bir şey çıkmadı. Net bir ölüm sebebi yoktu. Belirgin bir neden yoktu. Sadece artık dayanamayan bir beden...

Lukas'ı aradım. Mia'yı aradım. Kendimin de anlamadığı o kelimeleri söyledim.

47

„Leon öldü.“

Mia çılgılık attı. Sonra ağladı. Bir hafta boyunca. Kesintisiz. Onu asla terk etmemesi gerektiğini söyledi. Suçlunun kendisi olduğunu söyledi. Artık dayanamadığını söyledi.

Lukas sessizdi. Neredeyse hiçbir şey söylemedi. Sadece: „Bir gün bunun olacağını biliyordum.“

Ona hak verip vermemem gerektiğini bilmiyordum. Karşı çıkıp çıkmamam gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim onu anladığımdı.

Leon'un annesi daha sonra şöyle dedi: „Eğer Mia onu terk etmeseydi, hâlâ yaşıyor olurdu.“

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama acının insanlara kastetmedikleri şeyleri söylettiğini de biliyordum.

14 – Daire

Neden oraya gittiğimi bilmiyorum. Belki de mecbur olduğum için... Belki de o dairedaki bir şeylerin bana ne olduğunu açıklayacağını umduğum için... Belki de öldüğü yeri gözlerimle görmediğim sürece Leon'un gerçekten öldüğüne inanmadığım için...

Geç bir öğleden sonraydı; güneş alçalmıştı ve Friedrichshain sokakları her zamankinden daha sessiz görünüyordu. Yavaşça yürüdüm, adım adım... Sanki her adım beni görmek istemediğim bir gerçeğin daha da derinine götürüyormuş gibi. Binasının kapısının önünde durduğumda bir an bekledim. Kapı tamir edilmiş, çerçeve yeniden boyanmıştı. Bitişikteki kapının birkaç gün önce kırıldığına dair hiçbir iz yoktu.

48

Derin bir nefes alıp içeri girdim.

Merdiven boşluğu her zamanki gibi soğuk duman ve nemli beton kokuyordu. Basamaklar beni tanıyormuşçasına ayaklarının altında gıcırdıyordu. Yukarı çıktım, daire kapısının önüne gelene kadar... Elimi kapı koluna koydum. Soğuktu.

Kapıyı açtım.

Daire sessizdi. Boş bir odanın sessizliği değil — kimsenin görmemesi gereken bir şeyi görmüş bir yerin sessizliği... Hava tazeydi ama ağır hissettiriyordu. Görünmeyen bir şeyi taşıyormuşçasına...

İçeri girdim.

Koridor toplanmıştı. Fazla toplanmıştı. Sanki biri izleri yok etmeye çalışmış gibi... Ama bazı izler yok edilemez. Odada kahlırlar, duvarlarda, ışıkta...

Oturma odasına geçtim. Kanepe her zaman durduğu yerde duruyordu. Masa boştu. şişe yoktu. Sigara yoktu. Uyuşturucu yoktu.

Sadece boşluk...

Kanepeye oturdum. Yumuşaktı ama soğuktu. Etrafıma baktım. Duvarlar beyazdı ama gri görünüyordu. Pencereleler büyüktü ama küçük görünüyordu. Oda aydınlıktı ama karanlık görünüyordu.

Uyuşturucunun durduğu masaya baktım. Leon'un orada tek 49 başına oturduğunu hayal ettim; müzik yüksek, hava ağır, bedeni yorgun... Masadaki hapları, eroini, sigaraları gördüğünü hayal ettim. Nasıl nefes aldığını hayal ettim — ağır, huzursuz, çaresizce...

Yatağa doğru gittiğini hayal ettim.

Ayağa kalkıp yatak odasına geçtim.

Yatak toplanmıştı. Yorgan düzgündü. Yastıklar düzenliydi. Ama orada yattığını biliyordum. Sırtüstü. Gözleri kapalı. Sanki uyuyormuş gibi...

Yaklaştım. Yatağın kenarına dokundum. Soğuktu.

Yatağın yanına, yere oturdum. Ellerimi dizlerime koyup halıya baktım. Temizdi. Ama temiz olmadığını biliyordum.

Gözlerimi kapattım.

Leon'u karşımda gördüm. Nasıl güldüğünü. Nasıl dans ettiğini. Nasıl konuştuğunu. Nasıl ağladığını. Nasıl savaştığını. Nasıl düştüğünü...

Onu küvette gördüm. Kulüpte gördüm. Parkta gördüm. Stüdyoda gördüm. Her yerde gördüm...

Ama artık onu burada göremiyordum. Artık canlı olarak değil...

Gözlerimi açtım. Oda sessizdi. Hiçbir şey duymuyordum. Kendi nefesimi bile...

Ayağa kalkıp mutfığa geçtim. Masa boştu. Fincanlar yıkanmıştı. Çöp gitmişti. Artık kullanılmayan bir mutfaktı burası. 50

Buzdolabını açtım. Boştu.

Tekrar kapattım.

Oturma odasına döndüm. Yeniden kanepeye oturdum. Ellerimi kolçaklara koydum. Duvara baktım.

Ve aniden ağlamaya başladım.

Yüksek sesle değil. Şiddetle değil. Aksine kısık sesle. Yavaşça. Taşan bir bardaktan süzülen su gibi...

Onu özlediğim için ağladım. Onu kurtaramadığım için ağladım. Tek başına öldüğünü bildiğim için ağladım. Müzik çalarken ve kimse gelmezken üç gün boyunca orada öylece yattığımı

bildiğim için ağladım. Gelebileceğimi bildiğim için ağladım. Gelmem gerektiğini bildiğim için... Ve bunu yapmadığım için...

Ne kadar çabalarsanız çabalayın, bazı insanların kurtarılamayacağını bildiğim için ağladım.

Uzun süre orada oturdum. Çok uzun süre... Güneş battı, oda karardı, gölgeler uzadı. Ama ben kaldım.

Nihayet ayağa kalkıp daireden çıktığımda gece olmuştu. Sokaklar sessizdi. Hava serindi. Yavaşça yürüdüm, adım adım... Sanki her adım beni Leon'dan daha da uzaklaştırıyormuş gibi.

Ama onu zihnimden, kalbimden ve bu şehirden asla gerçekten çıkaramayacağımı biliyordum.

51

Daire arkamda kaldı. Boş. Sessiz. Artık içinde yaşanmayan — ama bir daha asla unutulamayacak bir yer...

15 – Otopsi

Otopsi haberi Leon'un ölümünden üç gün sonra geldi. Evdeydim, mutfak masasında oturuyordum, önümdeki kahve çoktan soğumuştur; telefonum titredi. Bir e-posta. Adli tıptan.

E-postanın konusuna bakakaldım: „Otopsi Raporu – Leon Brandt“

Dosyayı açtım. Okudum.

Rapor son derece soğuk, tarafsız ve resmiydi. Hiçbir duygu, hiçbir tahmin, hiçbir hikâye yoktu. Sadece sayılar, değerler, bulgular... Tıbbi parametrelere indirgenmiş bir insan hayatı...

Belirgin bir ölüm sebebi yok. Gözüme çarpan ilk cümle bu oldu.

Okumaya devam ettim.

Ölümcül bir yaralanma yok. Aşırı doz yok. Zehirlenme yok. İç kanama yok. Beyin kanaması yok. Kalp yırtılması yok. Akciğer embolisi yok. Dışarıdan bir müdahale yok.

Hiçbir şey...

Sadece işlemeyi bırakan bir beden...

Raporu iki kez okudum. Sonra üçüncü kez... Leon'un neden öldüğünü bana açıklayacak bir ipucu, bir detay, tek bir kelime aradım. Ama hiçbir şey yoktu.

52

Toksikolojik inceleme eroin, ekstazi, alkol ve nikotin izleri ortaya koymuştu. Fakat tek başına ölümcül olabilecek miktarlarda değil... „Aşırı doz“ denebilecek hiçbir şey yoktu. „Zehirlenme“ denebilecek hiçbir şey...

Sanki bedeni sadece şöyle demişti: Artık yapamıyorum.

Lukas'ı aradım. Hemen geldi. Birlikte kanepemde oturduk, rapor aramızda masanın üzerindeydi.

„Bu ne anlama geliyor?“, diye sordum.

Lukas satırları yavaşça, odaklanarak okudu. Sonra iPad'i kenara bırakıp bana baktı.

„Yorgun olduğu anlamına geliyor.“

Başımı salladım. „Bu tıbbi bir açıklama değil.“

„Öyle,“ dedi Lukas. „Leon için öyle.“

Ona baktım. O da bana baktı. Bakışları net ama üzgündü.

„Bedeni bitmişti,“ dedi. „Yıllarca savaştı. Kendisine karşı. Hastalığına karşı. Düşüncelerine karşı. Gecelerine karşı. Uyuşturucularına karşı. Korkusuna karşı. İçindeki boşluğa karşı...“

Bir ara verdi.

„Bir gün gelir, hiçbir beden buna daha fazla dayanamaz.“

Rapora baktım. Soğuk kelimelere... Sayılara... Değerlere... 53

„Ama gençti,“ dedim. „Güçlüydü.“

„Hayır,“ dedi Lukas. „Kırılıyordu. Ve bunu kimse görmedi.“

Haklı olduğunu biliyordum. Leon hiçbir zaman güçlü olmamıştı. Sadece öyle davranmıştı. Gülmüş, dans etmiş, eğlenmiş, konuşmuştu — ama arkasında onu içten içe kemiren bir boşluk vardı.

Daha sonra annesini aradım. Sesi sakın, neredeyse metanetli geliyordu.

„Raporu aldım,“ dedi.

„Ve?,“ diye sordum.

„Hiçbir şey,“ dedi. „Beklendiği gibi.“

„Bir sebep yok.“

„Var,“ dedi. „Bir sebep var. Sadece raporda yazmıyor.“

Sustum.

„Yorgundu,“ dedi. „Hayattan yorulmuştu.“

Gözlerimi kapattım. Leon’u karşımda gördüm — nasıl dans ettiğini, nasıl güldüğünü, nasıl ağladığını, nasıl savaştığını... Nasıl düştüğünü...

„Onu kurtarmalıydım,“ dedim kısık sesle.

„Hayır,“ dedi. „Kimse onu kurtaramazdı. Siz değil. Ben değil. 54 Mia değil. Lukas değil. Hiç kimse...“

Haklı olduğunu biliyordum. Ama can yakıyordu.

Çok can yakıyordu.

Ertesi gün kişisel eşyalarını almak için adli tıbbı gittim. Bir görevli beni küçük bir odaya götürdü. Masanın üzerinde plastik bir poşet duruyordu.

İçinde:

Telefonu. Cüzdanı. Anahtarları. Buruşturulmuş bir sigara paketi. Bir çakmak. Tek bir kulaklık. Yıpranmış bir not defteri. Bir kalem.

Poşeti elime aldım. Hafifti. Fazla hafif...

„Hepsi bu mu?,“ diye sordum.

Görevli başını salladı. „Daha fazlası yoktu.“

Dışarı çıktım. Güneş açmıştı. Hava sıcaktı. Dünya aydınlıktı.

Ama içim karanlıktı.

Binanın önündeki bir banka oturdum. Poşeti açtım. Not defterini çıkardım. Yıpranmıştı, sayfaları bükülmüş, bazıları yırtılmıştı.

Sayfaları çevirdim.

Bir sayfada tek bir cümle yazıyordu. Sadece tek bir cümle. Titrek bir el yazısıyla:

55

„Yaşamak istemiştim.“

Defteri kapattım. Poşete geri koydum. Ayağa kalktım.

Yavaşça yürüdüm, adım adım... Sanki her adım beni Leon'dan daha da uzaklaştırıyor — ve aynı zamanda ona daha da yaklaştırıyordu.

Otopsi hiçbir yanıt vermemişti. Ama tek bir gerçeği doğrulamıştı:

Leon uyuşturucudan ölmemişti. Şiddetten ölmemişti. Hastalıktan ölmemişti.

Kendinden ölmüştü.

Fazla ağır gelen bir hayattan... Fazla gürültülü olan bir ruh-tan... Kimsenin anlamadığı bir acıdan...

Ve bu gerçeği asla unutmayacağımı biliyordum.

16 – Cenaze

Cenaze günü, hiçbir şey gerçekten durmadığı hâlde dünyanın garip bir şekilde sessiz olduğu o günlerden biriydi. Arabalar geçiyor, insanlar yürüyor, şehir uğuldayıp duruyordu — ama içimde her şeyin sesini bastıran bir boşluk vardı. Erkenden yola çıktım, gerekenden çok daha erken; çünkü geç kalmaktan korkuyordum. Ya da belki de oraya varmaktan korktuğum için...

Mezarlık Berlin'in kıyısındaydı; yaşlı ağaçların ve mezar taş-larının arasından süzülüp giden yolların olduğu sessiz bir yer... Hava serindi, gökyüzü griydi; sanki bugüne uyum sağ-lamaya karar vermiş gibi... 56

Leon'un annesini uzaktan gördüm. Koyu renk bir palto içinde tek başına duran küçük, narin bir siluet... Yüzü sakindi ama boş değil — daha çok, suya o kadar çok maruz kalmış ki artık direnmeyi bırakmış bir taş gibi...

Yaklaştığımda beni gördü ve başıyla selam verdi. Gülümseme yok. Kelime yok. Sadece bir baş sallama...

„Geldiğiniz için teşekkür ederim,“ dedi en sonunda.

„Rica ederim,“ diye yanıtladım.

Birbirimize bakmadan yan yana durduk. Rahatsız edici değildi — sadece öyleydi işte. Bazen uygun düşecek hiçbir kelime yoktur.

Yavaş yavaş diğerleri de geldi. Lukas. Mia. Birkaç üniversite arkadaşı. Leon'un sevdiği bir profesör. Tanımadığım birkaç insan...

Mia günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Gözleri kızarmıştı, elleri titriyordu. Beni görünce sıkıca sarıldı; fazla sıkıca, sanki artık var olmayan bir şeye tutunmaya çalışıyormuş gibi...

„Gitmemeliydim,“ dedi kısık sesle.

Cevap vermedim. Ona yardımcı olabilecek söylenecek hiçbir şey yoktu.

57

Lukas biraz ötede duruyordu; elleri ceplerinde, bakışları yere dikili... Sakin görünüyordu ama bunun sadece bir maske olduğunu biliyordum. Acısını gösterme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Tabut sadeydi. Açık renk. Süs yoktu, bezeden eser yoktu. Sadece tahta... İçinde bir zamanlar insan olmuş bir beden... Bir insan; kendisini, insanı şekillendiren o dostluk bağıyla sevdiğim biri...

Papaz duyamadığım kelimeler sarf ediyordu. Kötü olduklarından değil — Leon'a uymadıkları için. Leon basmakalıp lafların adamı değildi. Ritüellerin adamı değildi. Huzurun adamı değildi.

O kaostu. O acıydı. O güzellikti. O karanlıktı. O ışıktı. O her şeydi — ve bunların hiçbirisi bir yabancının kelimelerine sığmıyordu.

Tabuta baktım. Etrafımdaki insanların ellerine baktım. Yere baktım.

Ve aniden ağlamadığımı fark ettim. İstemediğimden değil — yapamadığımdan... Bedenim boştu. Düşüncelerim boştu. Kalbim boştu.

Tabut aşağı indirilirken Mia'nın hıçkırıklarını duydum. Leon'un annesinin hafifçe nefes alışını duydum. Lukas'ın neredeyse duyulmayacak ama orada olan o küfrünü duydum.

Kendi sesimi duymadım.

58

Törenden sonra bir süre daha orada durduk. Kimse gitmek istemiyordu. Kimse nereye gideceğini bilmiyordu. Kimse bundan sonra ne geleceğini bilmiyordu.

Leon'un annesi bana baktı. „Sizi severdi,“ dedi.

Başımı salladım. „Ben de onu severdim.“

„Zor biriydi,“ dedi.

„Evet.“

„Ama benim oğlumdu.“

Ona baktım. „O iyi bir insandı.“

Gözlerini kapattı. „Biliyorum.“

Vedalaştık. Lukas tek bir kelime etmeden gitti. Mia, bakışları taze mezara dikili, uzun süre orada kaldı. Yavaşça yürüdüm, adım adım... Sanki her adım beni Leon'dan daha da uzaklaştırıyor — ve aynı zamanda benim onunla birlikte ölen o parçama daha da yakınlaştırıyordu.

Mezarlıktan çıktığımda dünya yeniden gürültülüydü. Arabalar geçiyordu. İnsanlar konuşuyordu. Şehir yaşıyordu.

Ama içimde bir sessizlik vardı.

Geçmeyen bir sessizlik.

Kalan bir sessizlik.

Asla unutamayacağım bir insanın adını taşıyan bir sessizlik... 59

Leon.

17 – Ölümünden Sonra

Ölümünden sonraki günler garipti. Yüksek sesli değil, sessiz değil — sadece garip... Sanki dünya rengini kaybetmişti de bunu kimse fark etmemiş gibi... İşe gittim, insanlarla konuştum, işlerimi hallettim, yemek yedim, uyudum. Ama her şey bir simülasyon gibi hissettiriyordu; sanki kendimi gerçekten katılmadan, dışarıdan izliyordum.

Sürekli Leon'u düşünüyordum. Sadece ölümünü değil — yaşamını da... Geçirdiğimiz geceleri. Ettiğimiz sohbetleri. Yaptığımız planları. Kurmak istediğimiz şehri...

Onun karanlığını düşündüm. Aydınlığını. Çelişkilerini. Güzelliğini. Yıkımını...

Onu düşündüm ve onu asla unutmayacağımı biliyordum.

Lukas ile birkaç gün sonra buluştuk. Eskiden sık sık gittiğimiz bir kafede oturduk. O sigara içiyordu, ben su. Uzun süre hiçbir şey söylemedik.

„Annesini ziyaret ettim,“ dedi Lukas en sonunda.

Ona baktım. „Nasıl?“

„Oğlunu kaybetmiş biri nasıl olursa...“

Başımı salladım. Bunu daha iyi tanımlayabilecek hiçbir kelime yoktu.

60

„Bana bittiği için memnun olduğunu söyledi,“ dedi Lukas.

Gözlerimi kapattım. Ne demek istediğini biliyordum. Annesinin ne demek istediğini biliyordum. Bu bir ölüm arzusu değildi — bir huzur arzusuydu. Onun için. Kendisi için. Herkes için...

„Düşündüm da,“ dedi Lukas. „Her şey hakkında... Onun hakkında. Bizim hakkımızda. Geceler hakkında. Uyuşturucular hakkında. Kulüpler hakkında. Berlin hakkında...“

Ona baktım. „Eee?“

„Onu kurtaramazdık.“

Başımı salladım. „Hayır.“

„Ama belki onu daha erken anlayabilirdik.“

Bunu düşündüm. Doğru olup olmadığını bilmiyordum. Belki. Belki de değil. Bazen insanlar kendi içlerinde öyle derin bir yere hapsolurlar ki, ne kadar çabalarsanız çabalayın kimse onlara ulaşamaz.

„Ot içmeyi bıraktım,“ dedi Lukas aniden.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. „Gerçekten mi?“

Başını salladı. „Evet. Onun gibi son bulmak istemiyorum.“

Bunun bir söz mü yoksa bir korku mu olduğunu bilmiyordum. Belki ikisi birden...

Mia ile bir hafta sonra buluştum. On yıl yaşlanmış gibi görü- **61**
nüyordu. Gözleri boştu, sesi kırılıyordu.

„Rüyamda onu görüyorum,“ dedi. „Her gece.“

Başımı salladım. „Ben de.“

„Gitmemeliydim,“ dedi.

„Senin suçun değil.“

„Öyle,“ dedi. „Ben onun son umuduydım.“

Başımı salladım. „Hayır. O kendisinin son umuduydu.“

Bana baktı ve bana inanmadığını biliyordum. Ama bir gün anlayacağını da biliyordum.

Birlikte eskiden sık sık oturduğumuz parkta yürüdük. Ağaçlar uğuldayıp duruyordu, hava sıcaktı, insanlar gülüyordu. Dünya yaşamaya devam ediyordu. Biz ise etmiyorduk.

„Berlin’den ayrılacağım,“ dedi Mia.

Durakladım. „Nereye?“

„Neresi olursa olsun. Yeter ki uzakta olayım.“

Onu anlıyordum. Berlin hepimiz için çok fazla anı taşıyan bir yer hâline gelmişti. Çok fazla gece. Çok fazla gölge. Çok fazla Leon...

O gittikten sonra bir süre daha orada durdum. Ağaçlara baktım, insanlara, şehre... Leon’u düşündüm. Gülüşünü. Karanlığını. Gecelerini. Sessizliğini...

62

Kendimi düşündüm. Geriye kalanları. Eksik olanları. Bir daha asla geri gelmeyecek olanları...

Bir insanın ölümünden sonra geriye bir şey kalır. Sadece yas değil. Sadece acı değil. Dolmayan bir tür boşluk... Yüksek sesli olmayan — aksine sessiz bir boşluk... Bağırmayan — aksine fısıldayan bir boşluk...

Bu fısıltıyı her gün duyuyordum. Bazen yüksek sesle. Bazen kısık sesle. Bazen hiç...

Ama oradaydı.

Ve kalacağını biliyordum...

Epilog

Aylar geçer. Sonra yıllar... Ve insan bir gün gelir, artık her gün onu düşünmediğini fark eder — ama düşündüğü o günlerde, ilk gündeki kadar ağır çarpar yüzüne.

Leon bir yankı olarak kalır. Yüksek sesli değil, ısrarcı değil; aksine bazen nereden geldiğini bilmediğiniz bir ses gibi günlük hayatın arasından süzülüp geçen kısık bir ton... Karanlık olmayan, aksine sıcak bir gölge... Yıkmayan, aksine hatırlatan bir acı...

Mia ile Lukas evlenir. İnat olsun diye değil, kaçış olsun diye değil; sadece hayat onları bir gün doğru hissettiren bir yöne doğru taşıdığı için... İlk çocukları dünyaya gelir — bir erkek çocuk — ve adını Leon koyarlar. Bir anıt olarak değil, bir suçluluk duygusuyla değil; sadece ikisine de iz bırakmış bir insanı sessizce geleceğe taşımak için... Yıllar sonra kız çocukları doğar. Adını Alyssa koyarlar.

63

Bazen o ikisini gördüğümde onu düşünüyorum. Ona benzedikleri için değil; onda asla var olmamış bir şeyi taşıdıkları için: Kendilerine karşı çalışmayan bir geleceği... Hafif olan bir geleceği...

Onu bazen hiç tanımadığımı insanlarda görüyorum. Fazla parlak bir kahrkahada... Fazla yorgun bir bakışta... Fazla tanıdık gelen bir huzursuzlukta...

Onu Berlin'de görüyorum. Hiçbir şey olmamış gibi devam eden gecelerde... Hâlâ yankılanan kulüplerde... Artık taşıyamayacak hâle gelene kadar onu taşıyan sokaklarda...

Onu kendimde görüyorum. Dokunduğu parçalarımnda... Değıştirdiği parçalarımnda... Geriye kalan parçalarımnda...

Bazen bizim devam etmemizi isteyip istemeyeceğini soruyorum kendime. Gülmemizi, sevmemizi, yaşamamızı isteyip istemeyeceğini... Bence isterdi. Bunu söylediği için değil — bunu kendisi hiçbir zaman başaramadığı için...

Leon yanan bir insandı. Ve yanan insanlar, giderlerse bile arkalarında sıcaklık bırakırlar.

Epilog bir son değildir. O, sadece yola devam etmeden önceki son bir geriye bakıştır.

©ALAN LEZAN ... 25.09.2026